

ชนมสัมพันธ์น้ำชา

แปลเรื่องละครพูดสมัยใหม่องค์เดียว

ไทย

ศรีอยุธยา

PL
4209.2
42435

ชนมสัมพันธ์น้ำยา

เป็นเรื่องตลกพูดสมัยใหม่องค์เดียว

โดย

ศรีอยุธยา

(หมายเหตุ — ตลกพูดเรื่องนี้แต่งขึ้น โดยความมุ่งหมายให้ผู้นำกระดาน “กลีตลमित” มากกว่าอย่างอื่น, เพราะฉะนั้นผู้แต่งไม่รับประกันว่าจะออกโรงสนุกได้; แต่ถ้าผู้ใดไปรูดนาจะเล่นผู้แต่งก็ไม่จับใจวาง, เช่นแต่ขอออกกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดเชื่อว่าไม่สนุกละก็ผู้แต่งไม่ขอรับผิดชอบด้วยเป็นอันขาด.)

ตัวละคร

หลวงภิรมย์ฤกษ์ (อายุ ๒๕, ผิวคล้ำ, ตาทอง, น่องทุ้ม.)

หลวงวิจิตรอัศว (อายุรุ่นราวคราวกัน, ผิวคล้ำ, ร่างเล็ก, ชาวบ้านนอก.)

นายจันมณี หุ้มแพร (อายุ ๒๑, รูปร่าง, ผิวขาว, ท่าทางเก๋.)

อ้ายแอ็ค (คนใช้ของหลวงภิรมย์ฤกษ์)

นางภิรมย์ฤกษ์ (อายุ ๒๒ ปี, ผิวขาว, รูปร่าง.)

นางวิจิตรอัศว (อายุ ๒๓ ปี, เก๋, หู, ฯลฯ)

ฉาก: เผลียงโง่งในบ้านหลวงภิรมย์ฤๅติ. มีทางเดินเช่นเผลียงไปเข้าโรง

ทางชวาค้านหลัง; ฉากค้ำชวามีฝาเรือน, มีประตูช่อง ๑; ค้ำช้ายมีฝาและประตู

อีกช่อง ๑. มีเครื่องแต่งเรือนตามสมควร, คือโต๊ะเก้าอี้อย่างธรรมดา, มีน้ำชา

วางบนโต๊ะ, และหีบขทรีหีบ ๑ แต่ไม่มีขทรี.

(เมื่อเปิดม่าน, หลวงภิรมย์ฤๅติ, หลวงวิจิตรถศิศกร, นางวิจิตรถศิศกร, และ

นายจันมีชื่อ นั่งอยู่ตามสบาย.)

ภิรมย์—คุณจัน, เมื่อไรคุณจะทำคู่เสียบ้างล่ะ ?

จัน—ผมยังไม่ต้องการมีครอบครัว !

นางวิจิต—คุณจันนี่เธอช่างดูถูกผู้หญิงจริง ๆ นะคะ.
อะไรมีเมียก็เลยเห็นเป็นไทยไปได้.

จัน—ต้องขอให้เข้าใจว่าฉันพูดสำหรับทั่ว ๆ ไปเท่านั้น.

ถ้าใครมีเมียก็ดูถูกใจก็คงไม่รู้ สักเป็นลูกสาวไทย; ตรงกันข้ามจะ
เป็นที่เอ็นใจ, เยือกะมล, ซนมัน, และอะไร ๆ อย่างอื่น.

นางวิจิต—ก็เช่นนั้นทำไมคุณไม่คิดอ่านหาสักคนล่ะคะ ?

จัน—เพราะในโลกนี้หรือจะมีหญิงอีกคนหนึ่งซึ่งต้องตาต้องใจของฉันเหมือน
เช่น —

นางวิจิต—เช่นใครคะ ?

จัน—(หัวเราะ) หล่อนควรจะทลายใจเอง, ไม่ต้องให้ฉันบอก.

นางวิจิต—(ชอบใจ, แต่แสวงทำโกรธ.) อู๊ย ! คุณเอาสิ ! พุคะอะไรเช่นนั้น
ช่างไม่มีอย่างชายบ้างเลย; แล้วก็ไม่เกรงใจคุณหลวงบ้างหรือคะ ?

จัน—คุณหลวงอะไร ?

นางวิจิต—ก็คุณหลวงนั่นะสิคะ. (ชี้ตัวของตน)

จัน—หลวงนั่นนะฤ ? ฉันจะต้องไปเกรงใจเขาทำไม ?

นางวิจิต—ก็เขาเป็นผัวของฉัน, คุณลืมเสียแล้วฤ ?

จัน—ฉันสารภาพว่าฉันเกือบลืมเสียจริง ๆ.

นางวิจิต—จะตายจริง ! เพราะเหตุไรคะ ?

จัน— เพราะพี่แกมันมีคเสียทุกอย่าง. สิวก็มี, ขีต
เสียงก็มี, และ— และหนังก้อยของแกก็มี. (คนอื่นหัวเราะ)

วิจิต— ผมเซ็นชื่อของผมเองเป็นแล้วนะ, ยังจะมา
ล้ออะไรอีกก็ไม่รู้ละ. (หลวงวิจิตคนแก่พูดเสียงออกจะแก่วง ๆ)

อยู่หน่อย)

จัน— (ทำเสียงล้อหลวงวิจิต) ควังคัก, เสียงสะเกะฟายร้อง.

วิจิต— เคี้ยวเขาหีบยาเขวยงเคี้ยวเอง !

ภิรมย์— ฮะ ! อย่าเล่นนะ. หีบของผมก็ ๆ อย่าเขาไปขำงเสียนะ, เคี้ยว
ไปโดนหัวคุณจันเข้าหีบผมจะยู่เสียบดอก !

จัน— พี้ไ้ ! นี่เห็นหัวผมเป็นเหล็กเป็นหลายอะไรๆ ?

ภิรมย์— เปล่า ! เป็นแต่เห็นว่าคุณเป็นคนหัวแข็งเท่านั้น.

จัน— หัวแข็งอย่างไร ?

ภิรมย์— ก็อายุอานามควรจะมีคู้ไ้แล้วก็ยังไม่มี.

จัน— ก็ผมยังแ่ไม่เห็นนั่นนะ ว่าการมีเมียในเวลานี้
จะเพิ่มความสุขสำราญอะไรของผมขึ้นได้อีก.

ภิรมย์— พี้ไ้ ! ทำไมพูดเช่นนั้น. คุณแต่คุณหลวง

วิจิตสิ.

จัน—เห็นแล้วละขอรับ. ระบุอะไรแต่ละคำต้องขำเลียงขออนุญาตเสียก่อน,
จึงจะกล้าขำบ้าง !

นางวิจิต—คุณาสี ! ขำงไรใส่ความจริง ๆ.

จัน—อีกอย่างหนึ่งผมขำก็ขำเป็นสุขขาร.

ภริมย์—เฮ้ ! อย่างไรกัน ?

จัน—สุขขารนี่อินทรีขิตให้นั่งท้ายรถไปไม่ไหวหรือขอรับ ? ก็นั่นแหละ,
ถ้าใครต้องนั่งท้ายรถก็เป็นสุขขารนี่สิ.

นางวิจิต—ถัดกันมันนึกเดี๋ยวจะไปนั่งเขี่ยกันสามคนอย่างไรได้ ? แล้วก็จะ
ไล่ให้เจ้าของรถเขาไปนั่งท้ายได้ฤ ?

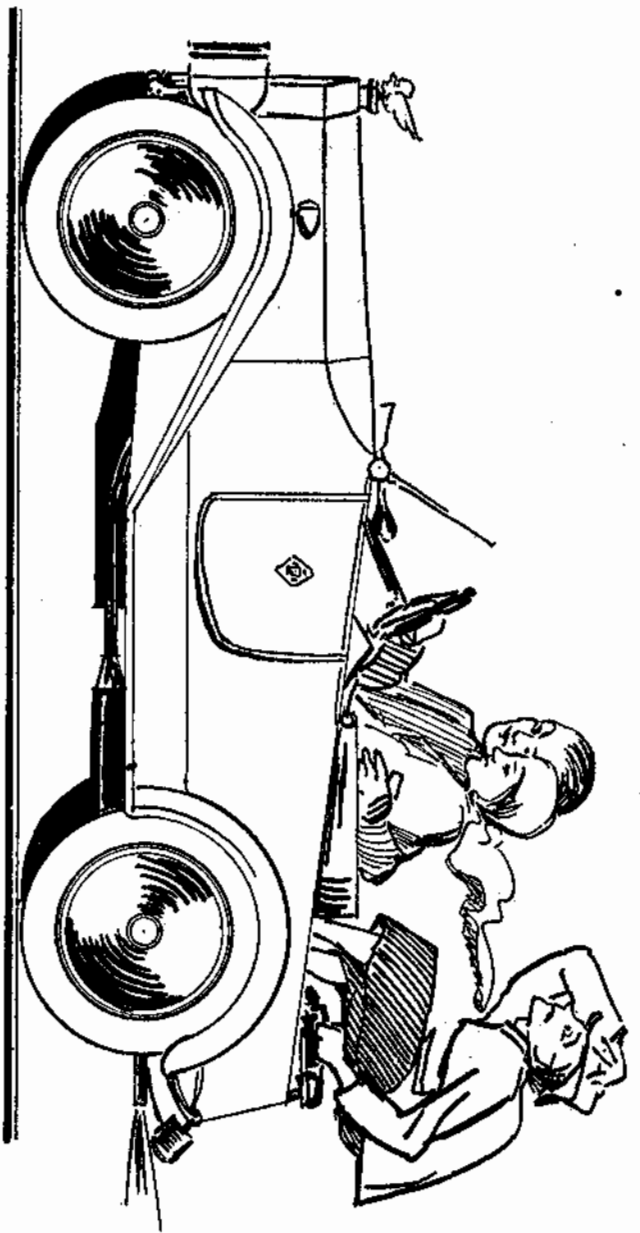
จัน—(คำนี้) ฉันทขรับคำชี้แจงของหล่อนด้วยความเคารพ ! และฉันท
ขออกโดยความเคารพด้วยว่า เพราะเหตุที่ฉันทยังไม่ปรารถนาเป็นสุขขาร ฉันทจึงยัง
ไม่มีเมีย.

วิจิต—คุณทำไมต้องเขี่ยผมด้วย ?

จัน—ผมเขี่ยเขี่ยอะไรคุณเมื่อไร. ก็คุณหลวงขอยเป็นสุขขารก็เป็นไปสิ,
ผมไม่ชอบนี่.

นางวิจิต—เพราะคุณพกขวางหูเช่นนี้จึงยังหาเมียไม่ได้ !

จัน—บางทีจะเป็นได้เช่นนั้น, ฉันทยอมแพ้แล้ว. (หันไปพุดกับคุณหลวงภริมย์)
ไม่ได้ก็ออกคุณหลวง. ถ้าผมขันทอกรักไปประเดี๋ยวจะเลยไม่ได้ก็ควรไปโยกย้ายออกไป,
ซึ่งจะทำให้ผมเสียใจมาก, เพราะจะไม่ได้ดูการเดินรำอย่างพิสดารของแม่รูปวิไล !

สุชาจาว

นางวิชุด— กรรทักันมีมิตเตวจะไปนั่งเบยตักันตามคอบอย่างไรได้ ?
แล้วก็จะไปให้เจ้าของรถเอาไปนั่งท่ายใต้อ่า ?

นางวิจิต—พอคุณเงินเริ่มพูดอวกก็เขินและกิดนหมั่นไส้ พิลึก.

(ลูกชน)

กิดนจะไปคุยกับแม่สร้อยดีกว่า. (ตั้งท่าจะไป)

ภิรมย์—ประเคี้ยวก่อนแม่สลวย. ไม่อยู่เล่นไฟกันฤ?

นางวิจิต—กิดนขอตัวเสียสักคราวเดี๋ยวจะ. กิดนไม่อยากจะไปเฝ้าให้คุณเงิน
ลงบนเล่น. (เดินตบตบของเข้าโรงไปทางประตูซ้าย)

เงิน—(หัวเราะ) วันนี้นผมออกจะเข้าเวรใหญ่!

ภิรมย์—ถ้าไม่คุณก็คงผมแหละต้องโดน, เพราะวันนี้เขาพนไม่ตีมาก่อนแล้ว.

เงิน—เฮ้! เรืองอะไรกัน? ผมรู้อย่างไรใหม่?

ภิรมย์—เห็นจะไม่จัดของกระมัง? (พกกับหลวงวิจิต) อย่างไรคุณหลวง.

วิจิต—ก็ตามใจสิขอรับ.

ภิรมย์—คุณทราบดีแล้วไม่ใช่หรือว่าคุณหลวงวิจิตถูกนายเตือนให้ว่ากล่าว
ภรรยาในเรื่อง—เฮ้อ—เรื่องอาชีพของหล่อน.

เงิน—ก็ทราบดีแล้ว ๆ ขอรับ.

ภิรมย์—คุณก็คงทราบดีอยู่แล้วผลจะเป็นอย่างไร.

เงิน—หล่อนไม่ยอมเลิกละสิ?

ภิรมย์—แน่นอน! บอกว่าถ้าจะให้เลิกอาชีพเลิกกับผัวดีกว่า! จริงไหม

คุณหลวง? (วิจิตพยักหน้า) นายก็บอกกล่าวแก่คุณหลวงวิจิตว่าถ้าให้เมียเลิก
อาชีพไม่ได้ก็ควรออกไปหางานทำทอน.

จัน—ก็เป็นไรไปละ ?

ภิรมย์—เป็นไรละ ? สำหรับคนที่รู้หนังสือก็อย่างเช่นเพื่อนแวนทำงานทำได้
ง่าย ๆ เมื่อไรละ. ข้างตัวเจ้าหล่อนหรือก็ไต่คืบไต่ไต่ด้วยว่าหาเงินได้เดือนละมาก ๆ
ในทางลคร, มีทั้งเงินเก็บขึ้นประจำ, เงินค่าจ้างออกโรงเป็นพิเศษ, และอะไรต่อมิอะไร,
ไม่ต้องอาศัยตัวเลย. เคยวนถ้าผลของออกจากราชการก็จะเกิดของเลี้ยงผัวนอก
คนหนึ่ง, มันก็ออกจะอาการหนักอยู่สักหน่อย.

จัน—ก็เป็นอยู่ขอรับ. — เออ, การให้เมียเลี้ยงนมนั้นจะมีรสชาติอย่างไรหนอ,
ผมยังนึกไม่ออกเลย. (พูดกับวิจิต) อย่างไรคุณหลวง ?

วิจิต—ก็—ก็—ผมจะว่าไงลูกสาว. ถ้ารักกันก็—ก็—

ภิรมย์— (หัวเราะ) ก็เขาเห็นสยหายอยู่แล้วเราจะมานั่งทุกซวันแทนเขา
ทำไม ? แต่พูดกันสำหรับตัวผมเอง, ผมเห็นว่าผลของเลี้ยงเมีย จึงจะเอาเมียไว้ใน
ในอำนาจได้สนิท.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงเองนี่เป็นต้นๆ ?

ภิรมย์—ผมก็ไม่อยากจะอวดใช้ให้มากไปนักดอก, แต่อย่างไร ๆ ผมก็คง
ไม่ยอมให้เมียผมไปอวดอวยวะแก่คนมาก ๆ ทุกวันเสาร์ไปแน่นอนล่ะ.

จัน—ซัอนั้นผมไม่เห็นควรยกเอามากล่าวเป็นข้อได้จวบเลย. ที่เมียคุณหลวง
ไม่ไปเดินรำที่โรงลครก็เพราะเดินรำไม่เป็นนั่นประการหนึ่ง, และเพราะหล่อนไม่
ต้องการไปเดินอีกประการหนึ่ง, ไม่ใช่เพราะคุณหลวงห้ามปรามหรือบังคับ.

ภิกษณ์ — เมื่อเขาว่าผมชอบสูบบุหรี่เขาก็ต้องจัดหาบุหรี่ใส่หีบไว้เสมอ — เช่นนี้ !

ภีมย์—คุณหมายความว่าถ้าหล่อนอยากจะไปเดินรำละก็ถึงสมจะห้ามก็ไม่เป็น
ประโยชน์ฉะฉาน?

จัน—ผมเป็นคนโสด, เพราะฉะนั้นจะไม่เคยรู้จักผู้หญิงก็ได้. แต่ผม
เชื่ออยู่ในใจว่า ถ้าผู้หญิงเขาตั้งใจจะทำอะไรแล้ว, ถึงผู้ชายจะห้ามเท่าไร ๆ เขาก็คง
ทำางได้.

ภีมย์—คุณพูดเป็นฉันไปเท่านั้น. ผู้หญิงที่มีแล้วต้องอยู่ในอำนาจของตัว
ทุกอย่าง, สั่งให้ทำอะไรต้องทำ, หรือแม้ไม่สั่งก็ตั้งเอาใจให้ถุก. เช่นเมียผมเอง
เป็นฉัน, เมื่อเขารู้ว่าผมชอบสับขี้หรือเขาก็ต้องจกหยาบหรือใส่หีบไว้เสมอ — เช่นนี้ !
(เบ็ดที่ขยหรือเห็นเปล่า, ชงักกัก.)

จัน—(หัวเราะ) ขอรบ — เช่นนั้น !

ภีมย์—(ออกเรือบ) ทำจะล้มเสียแล้ว. (ถอดหีบหรือเดินไปที่ประตูซ้าย,
แล้วเรือบ.) แม่สร้อย ! แม่สร้อย !

นางภีมย์ — (โผล่มาที่ประตูซ้าย) อะไรคะ.

ภีมย์—ทำไมไม่มีขี้หรือในหีบนี้ ?

นางภีมย์—ล้มใส่ไปนี่คะ.

(หลวงภีมย์แสดงกิริยาโกรธ. นายจันมีชื่อเห็นท่าทางไม่ถ่วงหีบไปทิ้งวาง
บนโต๊ะไปชอยและพยักหน้าชวนหลวงวิจิตรให้เล่นไพ่ด้วยกัน. คังนี้ชายสองคนนี้ไม่
ไปทางเมียที่พวกกันอยู่นั้นเลย.)

กริรมย์— หล่อนรู้แล้วว่าฉันชอบให้มันหรืออยู่ในที่นั้นเสมอ.
 ทำไมหล่อนไม่ดูแลให้เข่นไปตามความประสงค์ของฉัน ?
นางกริรมย์— เพราะดิฉันเป็นภรรยา, ไม่ใช่ย่าของคุณ.

(สบคัหน้าแล้วขยับประตูเข้าใส่หน้าผัว)

จัน— คุณหลงขอรบ, อย่างวุ่นวายไปเลย. บุหรี่ผมก็มีอยู่แล้ว. มาเล่นไฟกันดีกว่า.

กริรมย์— ก็เรามีสามคนเท่านั้นจะทำอย่างไรทีล่ะ ?
 (อ้ายแอ๊ดยกกาน้ำชาเข้ามาทางเฉลียงขวา)

กริรมย์ — อ้ายแอ๊ด ! วางกาเสียแล้วมาดิ้อไฟไปอีกขาหนึ่ง.
แอ๊ด— ขอรบ. (วางกา, แล้วไปนั่งที่โต๊ะเล่นไฟ.)

วิชีวิต— จะเล่นอะไรกัน ? ปรี๊ด ๆ ?

จัน— ก็ “ ปรี๊ด ” นะสิ. (คนอื่นหัวเราะ) ผมขิ้นเหลยมหนึ่ง.

กริรมย์— โพงแกลงหนึ่ง.

วิชีวิต— โพงค้ำสอง.

จัน— อ้าว ! ทำไมโพงค้ำสองล่ะ. ขิ้นเพียงหนึ่งเท่านั้น

เดอะที.

แอ๊ด— โพงแกลงสาม.

กริรมย์— อ้ายเสลด ! สองก็พอวะ.

จัน—โพคำผมช่วยไม่ได้คอกนะ. ผ่าน

ภิรมย์—ผ่าน.

วิจิต—โพคำสอง.

แอ็ค—ผ่านขอรับ.

จัน—ผ่าน.

ภิรมย์—ผมก็ผ่าน. เล่นไปสิ.

จัน—อย่าให้ล้มเขานะ. (วางไฟของตนบนโต๊ะ)

วิจิต—ผมแน่ไม่ใช่ฤา ?

จัน—เอาอีกละ. ก็คุณเป็นผู้ ขันโพคำละก็จะแน่อย่างไร.

วิจิต—ผมมีโพคำอย่างสูงเพียงซิบเท่านั้นนี่นา.

จัน—ก็จอกไม้ต้องแจวนะสิ ! พิโธ ! เล่นมาเป็นนานยังไม่เป็น ! ซ่างเดอะ, เล่นไปตามมีตามเกิดก็แล้วกัน. แอ็คนำสิ.

(ถือน้ำไปเล่นไฟ, และพูดกันในเรื่องเล่นข้างตามสมควร, จนทั้งไฟหมดมือ

กันหมดค.)

จัน—ไม่ไหว. ขาดพระเรอเกียน ! ผมเปลี่ยนเป็นคู่กับเจ้าแอ็คได้ไหม ?
มิสเตอร์ “คู้” นั้นเล่นก็เกินผมไปนัก !

ภิรมย์—เปลี่ยนคู่ไม่ได้สิคุณ. ต้องให้จันรับเบอร์เสียก่อนจึงจะเปลี่ยนได้.
นี่ผมแจกละไม่ใช่ฤา ?

จัน—ขอรับ. (ส่งไฟให้ภิรมย์)

(พอแจกไฟเสร็จ, ะลงมือเล่น, นางวิจิตก็ออกมาจากทางประตูซ้าย, และ

เดินตรงไปที่ตัวนั่ง.)

นางวิจิต—ไปเถอะคุณ! คุณแข่งขงมากชยอยู่ข้างล่างแล้ว.

วิจิต—(พูดกับนายจัน) ผมขอโทษนะคุณจัน. (วางไฟ)

จัน—ถ้านี้ไม่ใช่วันละครเล่นไม่ใช่ฤ? ะต้องไปทำไมบ้านนี้?

นางวิจิต—คิดันแลไม่เห็นว่าเป็นกการอะไรของคุณจันเลย ในการที่คิดัน

จะไปไหนเวลาใด.

จัน—(ลุกขึ้นคำนับ) เปล่า! คิดันไป, ขอโทษ.

ภิมย์—ชยู่เล่นไฟให้จยรับเข็รหนอยไม้ไค้หรือคุณหลวง?

นางวิจิต—(พูดกับสัว) คุณระชยู่ก็ตามใจ. คิดันไปกับคุณแข่งขงเท่านั้น

ก็ได้! (เดินคุม ๆ เข้าโรงไปทางเฉลียงขวา)

วิจิต—คิดันไปท้วยสิ! (รีบเดินตามเมียเข้าโรงไป)

จัน—อนิจจอนิชา! คุ ๆ ไปก็คล้าย ๆ หมา; พอนายไปก็เหลือที่ระชยู่ไค้, ต้องวิ่งตามไป. นำสลดใจพิลึก! กาวที่เห็นตัวอย่างเช่นนี้ทำให้คนโสคอย่างผม นักทวาทหวันในการมีเมีย (นั่งลง, จุกจุกทว.)

ภิมย์—คุณระถือเอาคุณหลวงวิจิตเป็นตัวอย่างสำหรับคนมีเมียทุกคนอย่างไรได้? คนเราไม้ไค้เหมือนกันหมคนนะ. ยางคนเกิดมาก็ต้องกลัวผู้หญิงตลอดชีวิต.

เริ่มด้วยกลัวแม่เมื่อยงเล็ก ๆ, แล้วมเมื่อก็กกลัวเมีย, แล้วมีลูกสาวก็กลัวลูกสาว
อีกต่อหนึ่ง.

จัน—ผมเห็นว่าการทำงานของเขาเช่นนี้มันออกจะมีผลที่ควรขบขันบ้าง. และเพราะ
ผมรู้สึกเช่นนี้ผมจึงออกหัวน ๆ ว่าผมเองก็น่าจะกลัวเมีย.

ภิรมย์—ถ้าเราไว้ตัวให้ก็แล้วก็ไม่ต้องกลัวเขาเลย. ตรงกันข้าม, เขาต้อง
กลัวเรา, ต้องอยู่ในอำนาจของเรา—เราว่าใครต้องเป็นนั่น.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงกับแม่สร้อยนั่นสิ.

ภิรมย์—ขอรับ, อย่างเช่นผม—(รู้สึกขึ้นมาว่าอ้ายแอ๊คยังอยู่, จึงซังก,
และพูดกับอ้ายแอ๊คสยไป.) เอาเถอะ, เติ้งจะไปก็ไป. (อ้ายแอ๊คไหวแล้วเจ้าโรง

ทางขวา)

จัน—เมื่อก่อนจะพูดว่าอะไรนะ? ผมอยากฟังต่อพลิก.

ภิรมย์—ผมกำลังจะพูดว่า, อย่างเช่นผมเองนี่เป็นตัวอย่าง, เมียผมต้อง
อยู่ในถ้อยคำของผม, เพราะเขาคงอยู่ในที่เสียเปรียบผมวันยังค่ำ.

จัน—เฮ้! ทำไมล่ะ?

ภิรมย์—เพราะหล่อนได้พลาดท่า, ยอมเสียตัวแก่ผมเสียโดยมิได้ขอให้
ผู้ใหญ่ยกย่องให้กัน, เพราะฉะนั้นถ้าต่างว่าผมจะเล่นตัวไม่ยอมรับเอาหล่อนเป็นภรรยา,
อย่างเช่นที่คนอื่นเขาได้ทำกันมาแล้ว, หล่อนก็จะตกอยู่ในความลำบากมาก, จริยัหม?

จัน—ก็หล่อนจะยื่นฟ้องคุณตามกฎหมายเขาขยบาลไม่ได้ฤ?

ภริมย์—แยกหน้าไปพอจะไต่ย้ายเขาแม่เข็นไวระ ! อีกประการหนึ่ง, ถึง
 พอแล้วก็อาจจะแพคไต่ไต่เหมือนกัน.

จัน—จริงคุณหลวง.

ภริมย์—ข้างเรามันไต่เปรียบอยู่.

จัน—ขอรับ, พวกเราไต่เปรียบอยู่. และข้อนเองทำให้ผมนึกละอายใจอยู่ไม่
 ใช้น้อย ว่าเราเป็นผู้ชายช่างมีหน้าเขาเปรียบผู้หญิงไต่ลึงคอ ! (ลุกขึ้น) พุคเรงัน
 ขนผมออกจะฟังๆ, เชอว่าคุณหลวงคงไม่อยากฟังเสียงผมอีกเช่นแน่. ผมลาก่อนละ.

ภริมย์—ไปไหนล่ะคุณ ?

จัน—ก็กลับไปในวังนะสิขอรับ. ผมคนโสดจะเที่ยวผุกผายอยู่ไต่ฤา ? ผมลาที.
 (เข้าโรงทางเฉลียงขวา)

(พอนายจันมีชื่อไปพ้น, ประตุช้ายก็เข็ด, และนางภริมย์ออกมา. หน้าตา
 หล่อนยัง, แสคงกิริยาอาการโกรธเห็นดนค.)

ภริมย์—อ้อ, แม่สร้อย. ชุระอะไรฤา ?

นางภริมย์—กิดันไต่ขินด้อยคำที่คุณกับคุณจันคุยกันโดยตลอด.

ภริมย์—หล่อนไม่ควรจะมาแอมฟังเช่นนั้น.

นางภริมย์—กิดันไต่ไต่ทั้งใจที่ระมาแอมฟังเลย. กิดันคังใจจะเขาหรือออกมา
 ใสในทียบ, แต่พะเอนพอมาถึงประตุไต่ขินเสียงคุยกกัน, พุคกิดันไต่หนวกก็คังไต่ขิน
 อยู่เอง.

ภริมย์—ก็แล้วอย่างไวระ ?

นางภิรมย์—คุณนะเห็นตัวเก่งเสียเต็มประดา, ช่างหน้าบ้านเอาอะไรค้อ
มิอะไรไปคุยชวคเพื่อน. คุณประจาวเมื่อบของตนเองเช่นนั้นไม่เสียหายแก่ตัวของตนเอง
บ้างฤ ?

ภิรมย์—ก็คุณจันไม่ใช่คนอื่นไกลเลย, เช่นเพื่อนสนิท, และนับว่าเป็นญาติ
กันด้วย.

นางภิรมย์—แต่คุณพูดคลากเคลงจนความจริงนะ.

ภิรมย์—คืออย่างไร ?

นางภิรมย์—คุณขอว่าคิดนัต้องมาเป็นเมียคุณเพราะคิดนัพลาททำแล้วต้องตก
กระโถพลอยโจนฉนั้นไม่ใช่ฤ ?

ภิรมย์—ก็ไม่จริงฤ ?

นางภิรมย์—ไม่จริง ! คิดนัต้องมาเป็นเมียคุณเพราะพ่อคุณชอบคิดนัและ
พ่อคิดนัยกให้กันตามประเพณีต่างหาก.

ภิรมย์— (ยิ้ม) เมื่อเราได้กันเองแล้วก่อน !

นางภิรมย์—ขอให้คุณต้องกระจุกจรประสมบัตินของตัวเสียหน่อยเถอะ, แล้ว
เหลียวมากก็คิดนับ้าง, คงจะต้องยอมเป็นแน่ละว่าถ้าคิดนัปรารถนาแล้วก็อาจจะหาตัว
ได้ที ๆ สรวย ๆ กว่าคุณ.

ภิรมย์—ก็ทำไมไม่ทาเสียล่ะ ?

นางภิรมย์—คุณอย่าทำชวคก็ไปนันะ ! คุณแน่ใจหรือว่าคิดนัไม่เคยรัก

ผู้ชายก่อนที่มาแต่งงานกับคุณ ?

ภริมย์—แม่สร้อย ! นี่พูดอะไรเช่นนั้น ?

นางภริมย์—ถ้าคุณเองได้เข้าถึงตัวภินได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมีอะไรก็กัก

ในการที่ผู้ชายจะเข้าได้บ้าง ?

ภริมย์—(ทล่งลูกขึ้น) พามาสิแม่สร้อย ! นี่พูดอย่างไร ?

นางภริมย์—ก็พูดตรง ๆ แลละ, จะว่าอย่างไรละ ?

ภริมย์—ฉันขอดถามเป็นคำขาคว่าหล่อนหมายความว่าอย่างไร ?

นางภริมย์—นึกเอาเองสิ !

ภริมย์—(โกรธ, พูดเสียงกึ่ง.) แม่สร้อย ! นี่หล่อนหมายความว่าเมื่อก่อน

ที่แต่งงานกันนะ หล่อนเคยคบชู้ฉันนี่ฤ ?

นางภริมย์—(พูดเฉย ๆ) ไม่ต้องตะโกนก็ได้. หูฉันไม่หนวก.

ภริมย์—หล่อนไม่เคยคบชู้ฤ ?

นางภริมย์—(คงพูดเฉย ๆ) เคย.

ภริมย์—ถึง—เฮอ—ถึงที่เทียวฤ ?

นางภริมย์—มีลูกด้วยกันคนหนึ่ง.

(ทดลองภริมย์พูดไม่ออก, ขึ้นตลิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ๆ แล้วจึงพูดได้.)

ภริมย์—ฉันไม่นึกเลยว่าหล่อนจะเป็นคนเช่นนั้น.

นางภริมย์—ก็เดี๋ยวนี้คุณรู้ละ, จะทำอย่างไรต่อไปละ ?

ภริมย์—หล่อนยังรักเขาอยู่ฤ ?

นางภิรมย์ — ถ้าคุณเองได้เข้าถึงตัวดิฉันได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมี
อะไรกีดกันในการที่ผู้ชายอื่นจะเข้าถึงได้บ้าง?

ภิรมย์— ฉันยอมสัจญ์ตามใจหล่อน. ฉันวิบัติทุกอย่าง! มาบ่ทันฉันรู้สึกแล้ว
ว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันนี้จะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ผู้หญิงโดยมากต้องรักผู้ชายที่เป็นพ่อของลูกคนแรกที่ตัวมี.

ภิรมย์—เขาชื่อไร ?

นางภิรมย์—คิดฉันไม่จำเป็นต้องบอก.

ภิรมย์—(เขาไว้ไม่อยู่, พดเสียงคัง.) หล่อนต้องบอก !

นางภิรมย์—ถ้าคุณระตะเบ็งเสียงใส่คิดฉันเช่นนั้น คิดฉันต้องขอลา.

ภิรมย์—(จับข้อมือหล่อนไว้) ไม่ได้ ! ฉันไม่ให้ไป !

นางภิรมย์—แต่คุณระบึงคยให้คิดฉันขอกไม่ได้.

(หลวงภิรมย์ร้องคูเมืออย่างเบ็ง, หล่อนก็ไม่หลบตา; ลงท้ายเลขปล่อย

ข้อมือและก้มหน้า.)

ภิรมย์—(เสียงอ่อน) แม่สร้อย ! ไหน ๆ เราได้มาอยู่เป็นคู่ทุกซั้วทุกกันแล้ว, ลูกเต่าก็มีควยกันแล้ว, จะมาแตกร้างกันก็ชายเขาเปล่า ๆ. เมื่อหล่อนไม่รักฉัน ฉันก็ไม่สิ้นใจหล่อน, เป็นแต่ขอให้คงอยู่เป็นแม่เรือนของฉันต่อไปเท่านั้น.

นางภิรมย์—คิดฉันก็ไม่ได้ขอยากให้เกิดเหตุอับอายอะไรเขาเลย. แต่คิดฉันจะยอมให้คิดฉันว่าคิดฉันเป็นทาส เพราะได้ปลากทำเสียที่แก่คุณเช่นนั้นไม่ได้อีกต่อไป. คุณต้องสัญญาว่าจะไม่อวดแก่เพื่อนฝูงเช่นที่อวดเมื่อกันอีกเลย.

ภิรมย์—ฉันยอมสัญญาตามใจหล่อน. ฉันรับผิดชอบทุกอย่าง ! มาบัดนี้ฉันมารู้สึกแล้วว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันจะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ถ้าเช่นนั้นก็คงจะอยู่ด้วยกันไปได้. คุณต้องเข้าใจดีกว่าการที่จะอยู่ด้วยกันได้, และขอมทนระกำลำบากก็เพราะรักกัน. ความรักเป็นเครื่องของจำแนกยิ่งกว่าใช้ทรวนไต ๆ ทั้งสิ้น. ถ้าสนรักแล้วถึงจะลำบากซึ่งห้องไว้ผู้หญิงก็คงหนีไปมีผู้อื่นได้.

ภิรมย์—ฉันเข้าใจแล้ว, และขอใจที่หล่อนช่วยทำให้ตาสว่าง. ต่อขึ้นไปฉันจะไม่คิดผูกหล่อนไว้ด้วยสิ่งอื่นนอกจากความรัก.

นางภิรมย์—ก็ฉันยินดีมาก. และเมื่อคุณรู้สำนักตัวเช่นนั้นแล้วก็ฉันจะบอกให้ว่าผู้ที่คิดฉันได้เคยเมื่อก่อนแต่งงาน, จนมีลูกด้วยกันคนหนึ่งนั่นคือใคร.

ภิรมย์—(โบกมือ) อย่างออกเลย ! ฉันไม่อยากจะรู้ !

นางภิรมย์—แต่ก็ฉันไม่อยากบอก. เขาชื่อหลวงภิรมย์ฤกษ์ !

บืดมาน

013636

10 FEB 1977